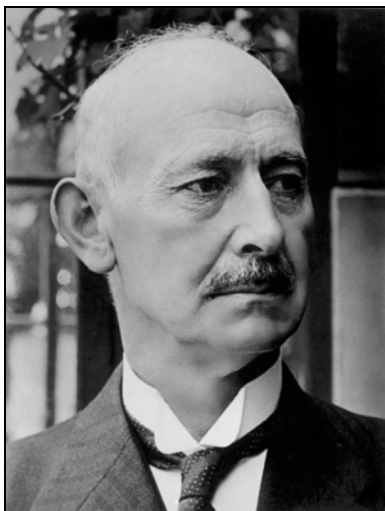

Fru Inger til Ingershøj

Th. Johansen (1888-1953)

Theodor Johansen, der var lærer og kirkesanger i Aarestrup fra 1914 til sin død i 1953, havde mange talenter. Mest kendt i nutiden er han nok for sit lokalhistoriske arbejde og for de mange sten, han i tidens løb huggede inskription og billeder i til placering ved egnens større gårde og ved historiske steder som fx "Flyverstenen" i Torstedlund Skov. Herudover var Johansen en meget dygtig tegner og, som vi skal se af nedenstående lille novelle, forsøgte han sig også i den skønlitterære genre. Fortællingen er tydeligvis bygget op over historiske kendsgerninger, han havde fundet ved sine mange besøg på Landsarkivet i Viborg og ved de mange optegnelser han havde gjort ved at indsamle fortællinger fra egnens ældre beboere.

Ældre bonde

Hos Søren Jensen i Storbinderup skulle de et forår køre stak ind. Søren Thisted, som de også kaldte denne gårdmand, fordi hans oldefar var kommen fra Kongens Thisted og fået samme gård, som nu sønnesønnen havde, hed også til daglig Thisted Søren.

Han havde altid været en god, retsindig og dygtig slider, havde betalt sin landgilde til Nørlund til tiden, havde aldrig været i restance med hoveri og været sin høje husbond en lydig bonde og tjener og havde tillige sammen med sin hustru ført en meget omhyggelig økonomi. Han havde da også ord for at være den solideste mand i hele Binderup. I de sidste åringer var han taget stærkt af. Kræfterne var brugt, og særlig var han blevet så svag på synet, at han ikke engang fra agefjælen kunne se, om bæsternes seletøj sad rigtigt, eller om de var ret spændt for.

I foråret 1777 var der kommet flere stærke regnskyl, og så løb vandet i stride strømme ned fra ladens tag og blødgjorde vejen langs denne, før det længere henne forsvandt ned ad skråningen. Nu var endelig stakken bleven så tør efter forårsstormene, at den kunne køres ind, og laden var også snart tom.

Karlen og datteren, den eneste datter i gården, foruden en gift søn, der forestod et boelsted i byen, skulle hjælpes ad at gøre dette, og så ville Søren selv være med, når de kom til sønderlemmen i laden med læsset, thi det skulle fragtes over tærskeloen og hen i nærmeste gulv, hvorfor man helst måtte være tre.

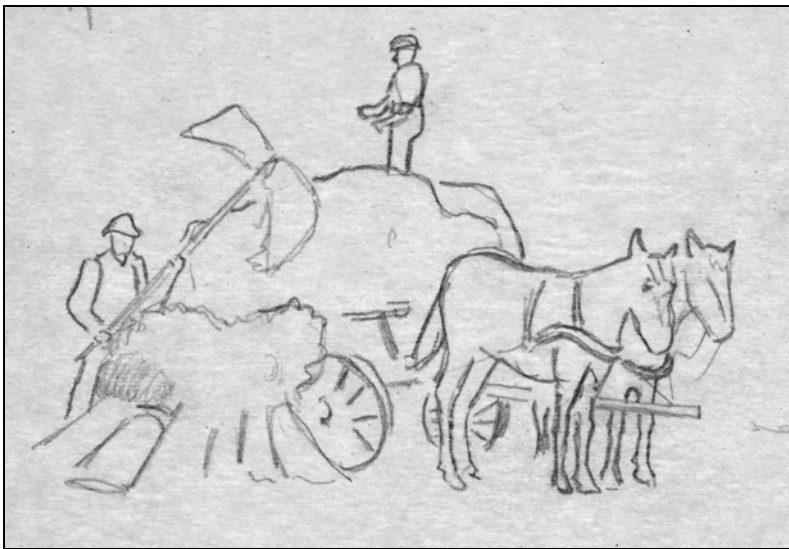
Inger, den yndige pige, hvis slanke skikkelse kunne få hver bonde og ungarl til at vende sig, når hun viste sig, stod i vognen for at lægge læsset, og karlen kastede neg ned fra toppen af stakken. Snart var der læsset, Inger tog tømme for at køre om den lukkede gårds sydvesthjørne til lemme midt på ladevæggen. Lemmen havde Søren allerede løftet af og trukket indenfor. Han stak hovedet ud og så hestene dreje om hjørnet, men da læsset var lige ud for dette, væltede Inger med det hele, og hestene stod stille. "Hvorfor kommer du ikke?", råbte

Ung bondepige med kyse

Søren. Han kunne ikke se, hvor ulykkelig Inger sad ovenpå negdyngen. "Åh! A er vælted!", klagede hun. Karlen kom til og fik hestene til at trække vognen fra neghoben, der nu lå over hele vejen bag ved. Søren kom ud: "Du har nok drejet lovlig hastig, bette Inger!". "Nej", sagde hun, "A drejed' lis'som a plejer". I det samme kom nabogårdens søn Laurs forbi med en grøftespade på nakken. Han skulle ned i det nærliggende kær og udbedre grøften der. Han lo: "Nå, I vælted' nok!". "Vi er et vælted' i manne o'er", undskyldte Søren. "Nej! Men engang imellem skal det jo til", forsikrede Laurs stædigt leende og løb med sin spade. De fik med yderligere besvær og ved at køre to gange efter det væltede alt ind gennem lemmen, så nær som de løse strå fra skrøbelige neg, der lå og dækkede vejen helt ved hushjørnet.

Derpå tog de på samme vis fat med det næste læs, men da Inger atter drejede samme sted, væltede hun igen med hele redeligheden. I det samme kom Laurs tilbage både med skovl og spade. Han havde fra marken set det hele, men leende slog han redskaberne ned fra skuldrene, og med et i hver hånd skændede han: "Hva', er I 'et færdig med det læs endnu". Men Søren forklarede: "Nej, Inger må dreje for hasti', for hun vælted' igen". Men Inger holdt bestemt på, at det passede ikke. Hun var helt alvorlig. Det passede hende slet ikke, at Laurs skulle komme netop nu. Han ville hjælpe dem, men det fik han ikke lov til, hvorfor han snart forsvandt igen.

Der læsses neg på vogn

Tredje gang kørte Inger meget langsomt og forsigtigt om hjørnet, men en ond skæbne ville, at hun atter væltede. Da sagde Søren: "A trowr, der er no' galt ve'ed". Det troede karlen også, og Inger var de lige ved at overbevise. Dette her gik hendes hjerte nær, og da Laurs netop kom i det samme, vidste hun ikke, hvor hun skulle gøre af sig selv. "A go'er ind og siger til mo'er, at vi kan ikke blive færdig til nætter", sagde hun undskyldende og gik hurtigt østen om laden. Så snart hun

drejede forbi langs østerlængen, faldt tårerne ned på hendes træske og på messingkramperne, men hun bukkede sig og tørrede dem af med kjolekanten, thi ingen skulle se, hvor det forefaldne pinte hende. Hun måtte endog en tur ind i nødset, før hun fik grædt ud, men tørre øjne her, gjorde hun ikke. Hun bøjede hovedet frem, og tårerne faldt i grevningen. Inde hos den gamle moder kunne hun tale sig stærk igen. Hun beklagede sig over, at nu kom hendes fader til at tro, at noget var forhekset, thi han havde nogen hang til mystik.

Gård med lem i gavlen

Lidt efter gik hun dog vesten om for atter at hjælpe. Laurs sled godt. De havde allerede fået største parten på vognen, og han stod nu i læsset og forkede ind ad lemmen. Han så på Inger, men han kunne straks mærke, at der var noget, hun tog sig nær. Derfor sagde han opmuntrende: "Vi skal snart få det ind". Inger tålte ikke at svare eller se på

ham. Hun gav sig i lag med at slæbe neg fra hjørnet til vognen, hvorved hun efterhånden genvandt herredømmet over sin sindsbevægelse. "Du kommer så ofte og hjælper os! Det er alt for meget, Laurs", sagde Inger, men da mærkede hun, at gråden stak hende op gennem halsen. "Nu skal a hjælpe med det sidste læs, men se dog om ikke vejen skrånér". De mødtes alle ved det uheldige hjørne. Søren Thisted tog til at klage, at der måtte være nogen, som havde forhekset stedet, men Laurs skrabede halmen bort og pegede: "Vejen er bleven skæv og blød af regnvandet". Det kunne Søren dog ikke se. Han lagde sig helt ned og følte, hvor meget det ene hjulspor var lavere end det andet. Han blev dog i sin tro, men Laurs tog en spade og kastede lidt jord i det inderste hjulspor. "Nu er det hekseri væk!". Næste gang kørte han det sidste læs om hjørnet uden at vælte. Da udbrød Søren: "Åh, Inger, bitte Inger, der er da vel æt' uheld ved dæ!".

Held og uheld har altid stået som noget bonden i sit liv ikke er herre over. Søren Thisted kunne ikke få det skete ud af sit sind, men han talte ikke til konen eller Inger derom.

Laurs havde i flere år syntes godt om Inger, men fra nu af syntes han, at hun var bleven så umådelig smuk, og han bestemte, at han ville åbenbare hende dette. Han havde altid ment, at hun var langt klogere end ham. Hun var jo et par år ældre. Kedeligt var det, at han ikke vidste, hvor han skulle få et hjem.

Søndagen efter gik han over til Søren Thisted. Det var lige i kirketiden. Han havde set både manden og konen gå, så Inger var nok ene hjemme. Hun sad ved den fjerneste ende af langbordet, da han trådte ind og bød "Goddaw i stuen". "Sid ned", bød Inger, og han satte sig ind for den anden bordende. Inger syede. Det var hun god til. Hun var vel udstyret, og moderen havde altid haft lyst til syning og lært datteren, så hun lavede også både snoreliv og kyser med guldnakke til andre.

"Hvad syr du, Inger?"

"En fløjlskyse til Maren".

"Så bliver hun pæn. Maren er jo eller pæn i forvejen".

"Ja, Maren er god nok".

"Ja, men der er alligevel én, der er kønnere".

Inger så hen på Laurs. Smuk var hun, som hun sad der. Han havde ventet, at hun skulle spørge om, hvem det var.

"Ved du, hvem det er, Inger?"

"Nej", sagde hun og så atter på ham med de ubestemmelige øjne.

"Det er du!"

"Stads kan man ikke leve af, Laurs, men har man lykken med sig, så kan man vel tro sig smuk".

Der var noget, Inger gerne ville have udtalt sig om overfor Laurs.

Ung bondekarl

"Du er jo også pæn, Laurs, når du er i dine fløjelsbukser og din sribede vest".

"A trowr, at bovserne er kønnere end mæ", lo han.

"Ja, men dig er der held ved".

"Hvordan så det?".

"Jo, for du kunne køre læsset om hjørnet uden at vælte".

Det var det væltede læs, der trykkede hendes sind.

"Mig er der uheld ved. Det siger far også, og jeg tror, at det er sandt".

"Åh, du bliver vel ikke overtroisk".

"Jeg tror aldrig, at der bliver held ved mig mer".

"Det er noget sludder, du tror da vel ikke på hekseri".

"Nej, men derfor kan man godt tro på uheld".

"Held kan man tvinge frem", sluttede han.

Nu klarede det lidt for Inger. Laurs var alligevel ikke så let at tage humøret fra som hun.

Samme års 1. maj, Valborgdag, som bonden altid sagde, tog Laurs hjemmefra over til gårdmand Niels Torsted i Mejlby. Her havde han allerede tjent to somre, og da han sidste år allerede ved Mikkelsdagstide rejste hjem, lovede han at komme igen. Sommeren gik hurtigt. En dag i efteråret fik Niels Torsted besøg af sin agernabo Anders Ørn i Brorstrup, just som han og Laurs en dag sad og drøftede høsten. Da Ørn-Anders var vel bænket, sagde han: "Nu skal der snart laves en ny gård i din fødeby Torsted". "Ja". "Jens Døgind skal sættes fra gården. Den ligger jo også på jorden med de tre huse, og nu fortæller de, at kammerherren vil ha' en hiel ny gård bygget et stykke vejsten for Torsted By, og kan I tænke jer, så skal den dryvves som en herregård. Det er dette hersens ny, de snakker om, at opgive fællesskabet i bymarken, så hver mand får sin mark. Det er vi no bleven for gammel te', Niels Torsted, men nu dæ, Laurs, hår do et' mod på sådan noget?".

Gård i landsby

Laurs havde hørt om Landbokommissionen af 1757 og om hvorledes man flere steder fx på Bernstorff havde delt markerne og givet bonden fri. Han syntes nok om dette og sagde derfor: "Kan en bonde få føden på den måde, så hår a et' nøj' imod det. Når en går jenne og arbejder, får vi altid mere bestilt, end når vi fx er mange

til hove!". "Ja, det har du ret i, Laurs", lo Niels, "for der snakker vi". Anders Ørn øjnede lige en udvej: "Hør, Laurs! Dersom du kunne få den gård, så kunne du få jen af vore tre piger, for vi har no nok i to hjem' te wot". "Ja", bekræftede Niels Torsted, "dine piger, de er gue nok, osse alle tre, men hvem af dem skal han ha'e?". De to gamle naboer gav sig nu til at fremhæve Ørnedøtrenes dyder og lyder og kom så langt hen i passieren, at de helt glemte Laurs svar. Han syntes, at de gamle lavede vældig op, og det undte han dem godt. Også han havde nu fået det ny forhold at tænke over. Den ny gård interesserede ham, hvorfor han spurgte: "Hvornår skal den bygges?". Også det vidste Anders Ørn besked om: "Det skal a sej' dæ! I vinter skal der fældes træer i skoven til fire huse, og så skal der bygges næste forår og sommeren med, vel sagtens".

Adelsfrue

Alle de bønder, som her er omtalt, hørte til Nørlund, hvor den aldrende og temmelig urimelige enkematrone Margrethe Grotum Bergh sad som bobestyrer. Dette havde hun gjort rigtig godt og bragt hele godset op på endog 403 tønder hartkorn. Sin mand havde hun for længst mistet i året 1758. Som styrer af det hele gods havde hun ikke været uden betydelige evner, men nu var hun bleven gammel, og alt arbejde faldt tungt i tanke og hånd. Selv havde hun villet bestemme, hvem hendes døtre skulle giftes med, og nu ønskede hun, at én af svigersønnerne skulle overtage godset efter hende som det sømmede sig. Men nej tak! Ingen af svigersønnerne ønskede at have mere med svigermoderen at gøre end højst nødvendig. Det var dem derfor en sød hævn at trække sig tilbage. Fru Margrethe indledte da med sin sædvanlige værdige mine underhandling med kammerherre Iver Rosenkrantz Levetzau til Restrup, Albæk og Torstedlund. Han var en god betaler, og handelen var lige ved at gå i orden, da fruen ved sin optræden begik en etikettefejl, hvorefter kammerherren udbad sig betænkningstid. Dette faldt fruen tungt, og hun indså med bitter selvbekreftelse sine fejltrin.

Det var netop på den tid, at Laurs en dag ved hovetærskning talte til fogeden på Nørlund om det kunne tænke sig, at en ung mand fra Nørlund kunne få tilladelse til at ansøge om at købe sig fri for at overflyttes til Torstedlund Gods eller for at forhøre, om han kunne få en gård derovre i fæste. Med andre ord ville han så gerne bede sit høje herskab om gode råd. Fogeden slog det hen, men da han kendte Laurs som en af godsets flinkeste karle, og da han tillige var af velstående forældre, sagde han, at han ville lade hans høje husbond, fru Grotum, det vide.

Samme aften talte han til fruen, og denne meddelelse var som en kvægende regn på en tør mark. Kammerherren havde netop spurgt hende, om hun på godset havde en dygtig, ung mand, der kunne forestå og bygge en ny gård op, men hertil havde hun svaret nej, hvortil godsejeren beklagede sig og sagde, at han på hele sit gods trængte til afløsning af flere gamle fæstere. Nu bød der sig igen en lejlighed til forhandling med kammerherren, og dagen efter kørte hun selv af gårde til Restrup, hvor hun blev vel modtaget. De to blev snart venner, og fruen glemte helt sin værdige optræden under hele besøget.

Et plus for hende var løftet om en særlig dygtig ung, ugift bonde på 28 år, thi kammerherren var selv stærkt interesseret i at få en bondegård helt ude af fællig med andre. Det var den første på hele godset. Han aftalte en dag, når han kom til Torstedlund, på hvilken han atter ville forhandle om godskøbet, og samtidig ville han gerne se omtalte Laurs af Binderup, der skulle melde sig til birkedommer Søren Calmer på samme gård.

For Laurs kom dette bud som en stor overraskelse. På den aftalte dag begav han sig i sine bedste klæder på vej og henvendte sig i Torstedlund borgerstue, hvor en skriverkarl meldte ham til birkedommeren, der netop var i forhandling med kammerherren. Laurs fik ordre til at komme derop. Han bukkede dybt, da han kom inden for døren og blev stående med huen i begge hænder. Kammerherren sad fordybet i nogle papirer, før han vendte blikket mod den indtrædende. Laurs bukkede igen.

"Kom han kun nærmere", sagde kammerherren.

Laurs gik hen til bordet, mens herremanden læste videre.

"Vil du have en gård i fæste?"

Torstedlund Gods

"Ja!"

"Har du været soldat?"

"Nej".

"Nå, det var godt. Det er en anbefaling for dig, thi jeg har hørt, at din husbond derovre på Nørlund lader de ringeste folk blive soldat, så han selv kan beholde de bedste. Kan du bygge en gård op?"

"Nej! Et jenne".

"Ja, men kan du stå for det?". Det kunne Laurs. Han havde været med at bygge to huse i sit hjem i Binderup, og havde lært meget af Jens Murermejer og Snedker-Niels der.

"Har din husbond bestemt en kone for dig? Hun plejer jo at bestemme sådant".

"Ja, det gjorde hun i al fald til hendes egne døtre, men vi andre får da lov til det selv".

Efter endnu mere passiar anbefalede birkedommer Calmer, der havde været på Torstedlund i næsten 40 år, Laurs. Han kendte både ham og hans forældre. Sluttelig meddelte kammerherren, at han nu havde købt Nørlund med alt bøndergods, så Laurs kunne godt betragte sig som kammerherrens rette bonde og tjener.

Det blev bestemt, at Laurs fra 1. april skulle indstationere sig hos en bonde i Torsted, og i løbet af sommeren skulle han udelukkende hjælpe til at bygge den ny gård, som han skulle få fæstelsen på, når den var færdig.

"Og så sørger du for at finde dig en kone, og vi gården ordentlig bygget og holdt et bryllup".

"Det skal ske, hr. kammerherre".

"Jeg tror, vi har gjort et godt valg. Hvad hedder så pigen?"

"Det kan a bestemt et' sej' endnu, for a har tilbud på tre søskende på jen gang", fordristede Laurs sig til at sige.

"Det var en endnu bedre anbefaling. Tag du så den dygtigste og kønneste af dem. Så kommer jeg engang, hvis Gud vil, for at se hende".

I det følgende halve år i 1778 fik Laurs travlt. I april udvalgte der i følge Torstedlunds skovprotokoller fem egetræer i lunden, hvilken nu kaldes Hestehaven, foruden træ fra Fruens Skov. Alt til stolper og syldræer i den ny bindingsværksgård. I samme protokoller kan man få et nogenlunde skøn over størrelsen af træer på roden, der anvendtes til bygningerne, idet en lille eg benævnes cirka 12 - 18 stolper. Torsted Bys øvrige gårdmænd, Jens Markmand, der var født i Sønderup, Christian Tveed, naboerne Niels Pedersen og Niels Møller, Søren Vestgergaard samt Christian Ræbild kørte alt tømmeret og tag til pladsen cirka 1900 alen nord for byen på kanten af heden. Der opførtes fire fritliggende huse på i alt 42 fag. Gårdspladsen dannede en rektangel med rollingen mod syd.

I fæstebrev for

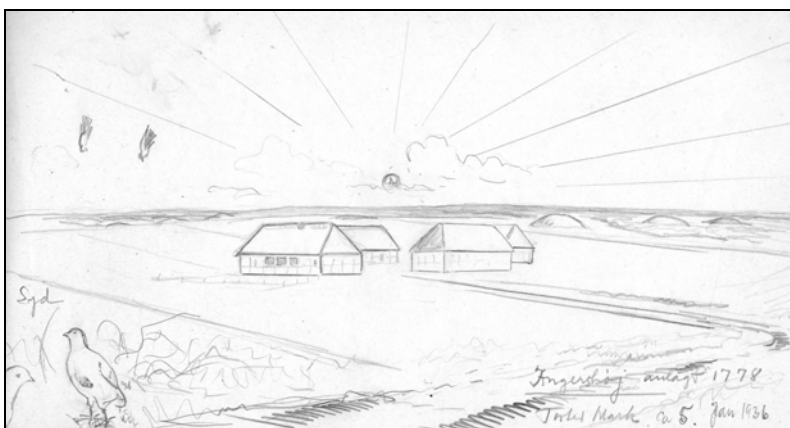
Laurs Stielson Nielsby af Storhinderup
af 17. September 1778

oplyses, at gården blev opført "på byens længst fraliggende agerjord for at skille byen af mod samme og desuden skulle den bekomme byens fraliggende jord og hede ved sig". Dens vestskel udgjordes derfor et langt stykke af Sønderup Sogn eller Braulstrup Mark. I hartkorn ansattes den til 5 tønder, 1 skæppe og 1 $\frac{5}{7}$ album.

I heden lå fem kæmpehøje, der af de gamle kaldes Torsted Firhøje, og endnu ses spor af dem. Den sidste bortkørtes for cirka 50 år siden.

Al gammel besætning fra den nedfaldne gård i Torsted skulle flyttes ud i den ny, og den ny fæster skulle være fri for al hoveri i over et år. Alt i mens havde Laurs for længst fået sit ja-ord fra Inger. Det skete en dag, da de sad ved hver sin ende af langbordet i Søren Thistedes stue. Laurs fortalte om tilbuddet på de tre søstre. Da så han først hendes ængstelige blik fæstet på sig, mens den syge og sengeliggende Søren ligeledes ængsteligt rejste sig i alkoven, og idet han stak hovedet ud mellem gehænget, sagde han: "Vil du have nogen af dem?". Da lo Laurs benægtende, og et blidt smil fra Inger forsikrede ham om hendes hengivenhed for ham.

Da de unge talte til de gamle om trolovelsen, lyste det en kort tid op for Søren, men kort tid efter sov han stille ind i tillid til, at de to børn var så godt pladseret, som det kunne lade sig gøre. Han havde for længst aftalt med godset, at hans søn skulle overtage gården, når han selv bestemte det.

Gården Ingershøj

Efter vielsen i Binderup Kirke den 16. august 1778 kørte det unge par til deres ny hjem på Torsted Hede. Her havde birkedommer Calmar ordnet det således at samtidig med bryllupsgildet blev det byggegilde for byens kørende mænd og koner, som skik og brug var. Også fra Binderup såvel som Niels Torsted og Anders Ørn var budt med. Den aldrende Søren Calmar med frue kom til stede og

ønskede lykke og meddelte, at det unge par kunne vente kammerherrens visit i nærmeste fremtid.

Om dette bryllup og byggegilde gik der stort gny, men Anders Ørn skulle besindigt have bemærket til Laurs: "Det er en flot gård, du fik, og en skønne kuen, men du ka' trow, at do får en lie døv med den stuer hi'e, du får her nord for laden". Det var sandt alt sammen.

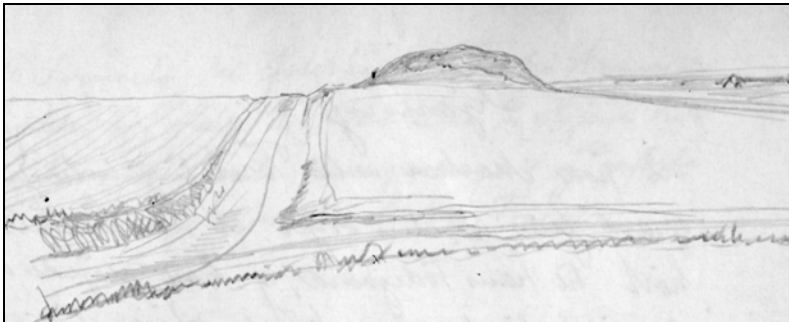
Næppe var det unge lykkelige par kommen vel over hvedebrødsdagene, før de fik bud, at kammerherre Iver Rosenkrantz Lavetzau ville se sin ny gård. Fra højen bag laden så Inger og Laurs køretøjet komme til Viborgevejen ad Hedevejen hen mod gården. De løb ind i laden. Her stod de ved døren. Inger i atlaskes skjørt, snoreliv og med kyse med guldnakke, Laurs i korte fløjlsbukser og sribet vest, da firespandet med kusken Stie Hansen på bukken og et vældigt knald rullede op for rollingen. Bag i vognen sad den 29 årige godsejer. Han var endnu ungkarl og ved hans side sad birkedommeren, som han havde taget på i Hjedsbækgaard, som denne ejede.

Ung adelsmand

De unge fæstere bukkede og nejede. Kammerherren hilste og lykønskede: "Nå, der er konen. Ja, du har sans for det skønne, Laurs Nielsen". Alle fire gik de rundt i rolling og udhuse. Kammerherren ønskede ikke at nyde noget, men var i det bedste humør. Besøget sluttede på kæmpehøjen, mens solen skinnede fra den vestlige himmel. "Hvad hedder så din kone, Laurs?". "Hun hedder Inger". "Så vil jeg selv give din gård navn". Idet kammerherren vendte sig om mod gården, løftede han begge hænder over denne: "Så giver jeg jert hjem navnet "Ingershøj". Gid I må få glæde af det". Derpå råbte han fra højen ind ad det sydvestre gårdsled: "Stie, så kører vi til Torstedlund". Kusken svingede ud fra gården og holdt snart ved højens fod, hvor det høje herskab steg op og rullede bort ad den grønne ager til Hedevejen.

Besøget af den flotte unge kammerherre havde gjort et mægtigt indtryk på dem begge, og mest på Inger. "Lad os gå op på højen igen", sagde hun. Herfra fulgte de karossen, der forsvandt ved Volhøj ned i Torsted By for staks efter at komme til syne ved Torsted Bro, hvorfra de fulgte den til den kørte ind over herregårdens vestre bro. Først da faldt Ingers tanker til ro.

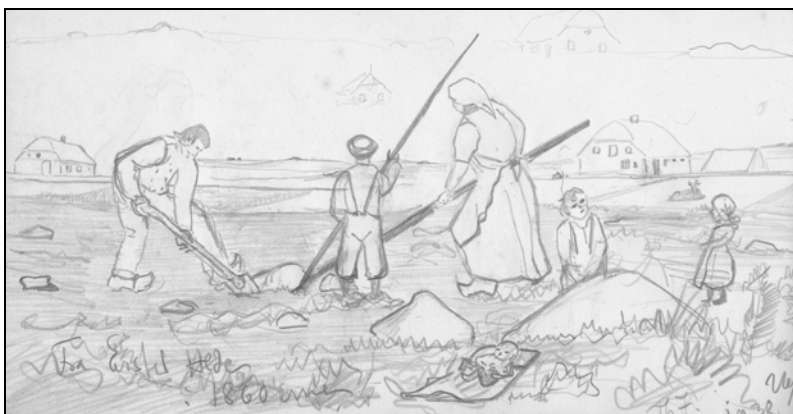
Vejene ved Kavshøj

"Ingershøj", sagde Laurs. "Det er efter dig, Inger. Ser du, nu vil jeg også give navn! Højen her, også den skal have dit navn, og nu skal den være din, det siger dens navn: Ingers Høj". Solen var ved at gå ned vesten om Aars Kirke. De satte sig stille ned. Den smukke septemberhimmel stemmede til andagt. Inger sagde stille et par vers, som hun havde lært hos den gamle degn i Binderup Skole:

*Dagen er nu runden hen,
det nu flux ad aften lider,
ti den sagtelig henskrider!
Herre Gud vær du min ven,
når at mørkheds magt og vælde
falder på min øjenbryn.
Lad mig Gud, da til dig helde.
Og vær i dit øjesyn.
Kom da søde sove-tid,
jeg vil Verden snart forgiette,
min uroe med søvnen lette,
lad, o Gud, dit ansigt blid
over mig med lyst oprinde,
når jeg slumrer sagte hen,
at jeg alt den vagt kan finde,
til jeg vågne skal igen.*

En uforglemmelig dag havde de oplevet. Om Inger og Laurs er endvidere at meddele, at de begge levede resten af deres liv på Ingershøj, som gården altid kaldes i godsets papirer. Inger

blev meget anset på egnen, ikke mindst for hendes mange smukke kjoler, thi hendes klædeki-
sters indhold overgik langt andre koners i det hele sogn.

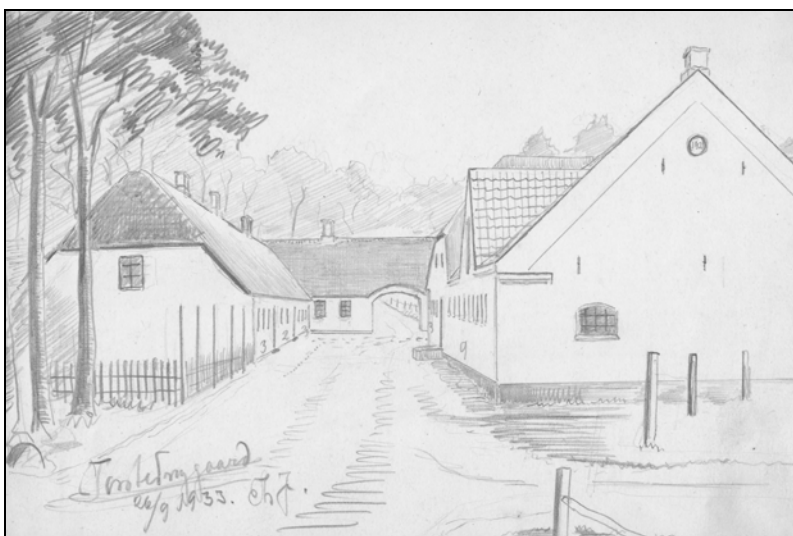
Der graves sted op på hedejord, så der kan dyrkes korn

Men både Søren Thisted og Anders Ørn fik ret i deres anskuelser, thi den gamle bonde anede ofte meget rigtig. For Laurs optog den store hede efterhånden hans arbejdskraft. Bygningerne var gode, men afgrøderne meget nøjsomt afmålt derude på den gamle bys udmark.

Mor med nyfødt barn

Året efter fødte Inger en søn Niels, der døde, og året efter fik de datteren Anne Marie, deres eneste barn, som levede og blev stammoder til mange kendte folk på egnen, blandt andet Jens Trængstrup. Ingers gamle moder boede hos dem til hun døde 1784. Endnu nedkom Inger med to dødfødte børn, førend hun den 3. august 1788 i en alder af 41 år døde i sin femte barselsseng for sammen med sit barn at blive jordet på Aarestrup Kirkegård.

Torsted Nygaard

Laurs døde 1814, 64 år gammel.

Men gården Ingershøj bestod i alt i 65 år, indtil den i 1843 blev nedbrudt og atter opstod sammenlagt med en anden gård i Torsted Nygaard.

Alle illustrationer er fra Theodor Johansens skitsebøger